

ELLE KENNEDY

Het
Geheim

Vertaald door Jeannet Dekker

AMSTERDAM · ANTWERPEN

1

Brenna

Mijn date is te laat.

Ik ben echt niet zo'n ontzettende bitch. Meestal gun ik jongens vijf minuten speling. Vijf minuten te laat komen, dat kan ik door de vingers zien.

Zeven minuten mag ook nog, zeker als hij me belt of appt om me te laten weten dat hij wat later komt. Het verkeer is niet te vertrouwen; voor je het weet sta je vast.

Na tien minuten is mijn geduld zo goed als op. En als zo'n lul tien minuten te laat is en niet eens zo attent om even te bellen? Dank u, volgende. Ik ben weg.

Ik moet me kapot schamen als ik dan nog in het restaurant zit te wachten. In dit geval is dat restaurant Della's, een tentje in jarenvijftigstijl in Hastings. Ik mag Hastings de komende jaren mijn thuis noemen, maar gelukkig bedoel ik daarmee niet het huis van mijn vader. We wonen weliswaar in hetzelfde stadje, maar ik heb hem vóór mijn overstap naar Briar duidelijk gemaakt dat ik niet bij hem intrek. Ik heb het nest al verlaten. Geen sprake van dat ik nu terugvlieg en me opnieuw blootstel aan zijn overdreven beschermende gedrag en teleurstellende kookkunsten.

'Wil je nog een bakje koffie, lieverd?' De serveerster, een vrouw met krullen in een uniform van wit met blauw polyester, kijkt me meelevend aan. Ik schat haar op eind twintig. Volgens haar naamplaatje heet ze Stacy en ik ben er vrij zeker van dat ze weet dat ik wacht op iemand die niet is komen opdagen.

'Nee, bedankt, maar ik wil wel graag de rekening.'

Stacy loopt weg en ik pak mijn telefoon om mijn vriendin Summer te appen. Dit is haar schuld, dus ik ga mijn woede op haar koelen.

Hij is niet op komen dagen.

Summer antwoordt meteen, alsof ze naast haar telefoon op een verslag zat te wachten. Of nee, niet 'alsof', dat zat ze. Mijn nieuwste vriendin is ongelooflijk nieuwsgierig.

OMG!
Nee!

Ja.

Wat. Een. Eikel.
Sorry sorry sorry, B.

Mwah, verbaast me eigenlijk niet. Hij doet aan football. Footballers staan erom bekend dat het eersteklas lamullen zijn.

Ik dacht dat Jules anders was.

Dat dacht je dan verkeerd.

Er verschijnen drie stipjes die aangeven dat ze bezig is een antwoord te tikken, maar ik weet al wat dat is. Opnieuw een uitgebreid excuus dat ik nu echt niet wil lezen. Het enige wat ik wil is mijn koffie betalen, teruglopen naar mijn piepkleine huisje en mijn beha uitdoen.

Achterlijke footballer. Ik heb nota bene make-up opgedaan voor die eikel. Oké, dit was een afspraak om 's avonds een kop koffie te drinken, meer niet, maar ik heb er toch moeite voor gedaan.

Ik zit net met gebogen hoofd in mijn portemonnee naar klein-

geld te zoeken als er een schaduw over mijn tafeltje valt. Dat moet Stacy zijn, met de rekening.

Niet dus.

‘Jensen,’ zegt een brutale mannenstem op lijkige toon. ‘Heeft iemand je laten zitten?’

Jakkes, dit is wel de allerlaatste persoon op aarde die ik nu wil zien.

Jake Connelly gaat aan de andere kant van het tafeltje zitten. Ik kijk met een argwanende frons naar hem op. ‘Wat moet jij hier?’ vraag ik.

Connelly is aanvoerder van het ijshockeyteam van Harvard en dus DE VIJAND. Harvard en Briar zijn rivalen en mijn vader is toevallig de hoofdcoach van het team van Briar. Dat is hij al tien jaar en in die tijd zijn ze drie keer kampioen geworden. ‘Het tijdperk-Jensen’, zo luidde de kop die ik laatst boven een paginagroot artikel in een regionale krant zag staan. Er werd in gezegd dat Briar dit seizoen niet te kloppen lijkt. Helaas speelt Harvard al net zo goed, met dank aan de superster die nu tegenover me zit.

‘Ik was toevallig in de buurt.’ Er verschijnt een geamuseerde glans in die mosgroene ogen.

Ik heb hem voor het laatst gezien toen hij samen met een teamgenoot op de tribune van Briar wel erg aandachtig naar verrichtingen van onze ploeg zat te kijken. Korte tijd later moesten we tegen Harvard en veegden we het ijs met die gasten aan. Dat was bijzonder bevredigend, zeker omdat we eerder in het seizoen van hen hadden verloren.

‘Ja, ja, je bent zeker volkomen toevallig in Hastings. Je woont toch in Cambridge?’

‘Ja, en?’

‘Dat ligt op een uur rijden van hier.’ Ik lach fijntjes. ‘Ik wist niet dat ik een stalker had.’

‘Je hebt me door. Ik ben je aan het stalken.’

‘Vlelend hoor, Jakey. Het is alweer een tijdje geleden dat iemand zo gek op me was dat hij de moeite nam om naar een andere stad te rijden.’

Langzaam verschijnt er een lachje rond zijn lippen. ‘Hoor eens, je bent best wel een lekker ding...’

‘O, vind je dat?’

‘Maar ik moet je teleurstellen, ik ga geen benzine verspillen om jou de gelegenheid te geven om mijn ballen door de mangel te halen.’ Hij haalt een hand door zijn donkere haar, dat iets korter is dan voorheen. En hij heeft stoppels op zijn kaken die hem best goed staan.

‘Denk je dat ik belangstelling heb voor je ballen?’ zeg ik poeslief.

‘Mijn figuurlijke ballen. De echte zijn te veel voor je,’ zegt hij lijsig. ‘Lekker ding.’

Ik rol zo heftig met mijn ogen dat ik bijna een spier verrek. ‘Even serieus, Connelly, wat doe je hier?’

‘Ik heb hier een goede vriendin opgezocht en wilde voordat ik terugrijd naar de stad nog een kop koffie drinken. Dit leek me wel een leuk tentje.’

‘Je hebt vrienden? Nou, dat is een opluchting. Ik heb je samen met je teamgenoten gezien, maar ik neem aan dat die aardig tegen je moeten doen omdat je hun aanvoerder bent.’

‘Ze doen aardig omdat ze me ontzettend waarderen.’ Hij lacht weer.

Je laat spontaan je broek zakken. Dat heeft Summer ooit over die lach van hem gezegd. Echt, die chick is op een ongezonde manier geboeid door dat knappe uiterlijk van Connelly. Andere manieren waarop ze hem heeft omschreven luiden: ‘superhot’, ‘laat je eierstokken exploderen’, ‘smakelijk hapje’ en ‘versierwaardig’.

Summer en ik kennen elkaar nu een paar maanden. Toen we elkaar voor het eerst tegenkwamen, veranderden we in nog geen halve minuut van volslagen vreemden in dikke vriendinnen. Ik bedoel, ze moest van een andere uni naar Briar overstappen omdat ze per ongeluk een deel van haar dispuutshuis in de fik had gestoken. Met zo’n mafketel moest ik wel vriendinnen worden. Ze heeft als hoofdvak mode, staat altijd garant voor een hoop lol én is ervan overtuigd dat ik Jake Connelly wel zie zitten.

Dat heeft ze mis. Hij is superknop en kan ontzettend goed ijs-

hockeyen, maar hij staat ook bekend als een beruchte player. Dat is natuurlijk niks bijzonders. Heel veel sporters hebben een waslijst aan chicks die het helemaal niet erg vinden om 1) een beetje te scharrelen, 2) zo'n jongen met anderen te delen en 3) altijd op de tweede plaats te komen, na zijn sport.

Maar zo'n chick ben ik niet. Ik heb niks tegen af en toe een scharrel, maar over 2 en 3 valt niet te onderhandelen.

Om nog maar te zwijgen van het feit dat mijn vader me levend vilt als ik ooit DE VIJAND date. Mijn vader is al jaren in een vete verwickeld met Daryl Pedersen, Jakes coach. Volgens mijn vader offert coach Pedersen zuigelingen aan de duivel en doet hij in zijn vrije tijd aan zwarte magie.

'Ik heb heel veel vrienden en vriendinnen,' gaat Connelly verder. Hij haalt zijn schouders op. 'Onder anderen een erg goede die op Briar zit.'

'Ik denk dat mensen die opscheppen over hun grote vriendenkring maar weinig vrienden hebben. Alsof ze iets moeten compenseren, snap je?' Ik glimlach onschuldig.

'Ik ben niet degene die zit te wachten op een date die niet komt opdagen.'

Mijn glimlach verdwijnt. 'Dat zit ik niet,' lieg ik, maar precies op dat moment komt de serveerster de rekening brengen.

'Daar ben je eindelijk!' Ze kijkt Jake opgelucht aan. En dan, nu ze hem wat beter bekijkt, ook bewonderend. 'We maakten ons al zorgen.'

We? Ik wist niet dat we samen aan deze oefening in vernedering deelnamen.

'Het is glad buiten,' zegt Jake tegen haar. Hij knikt naar de ramen aan de voorkant van het restaurantje. Het water loopt in stroompjes langs het beslagen glas. 'Je moet altijd voorzichtig rijden als het regent, hè?'

Ze knikt heftig. 'De wegen worden erg nat als het regent.'

Wie had dat kunnen denken, van regen worden dingen nat. Kan iemand even het comité van de Nobelprijs bellen?

Jakes lippen trillen.

‘Wil je misschien iets drinken?’ vraagt ze.

Ik kijk hem waarschuwend aan.

Hij lacht even smalend naar me en knipoogt dan naar de serverster. ‘Ik heb ontzettend trek in een kop koffie...’ Hij tuurt naar haar naamkaartje. ‘Stacy. En je mag mijn mikkende date nog eens bijschenken.’

‘Je hoeft me niet bij te schenken en ik ben zijn date niet,’ zeg ik grommend.

Stacy knippert verbaasd. ‘O? Maar...’

‘Hij is een spion van Harvard die het ijshockeyteam van Briar in de gaten moet houden. Sloof je niet voor hem uit, Stacy, hij is de vijand.’

‘Overdrijf niet zo.’ Jake grinnikt. ‘Let maar niet op haar, Stacy. Ze is gewoon boos omdat ik zo laat was. Twee koffie en een stuk taart, graag. Doe maar...’ Hij kijkt naar de glazen vitrine onder de toonbank. ‘Hè, ik kan niet kiezen. Het ziet er allemaal lekker uit.’

‘Jij ook,’ hoor ik Stacy binnensmonds mompelen.

‘Sorry, wat zei je?’ vraagt hij, maar aan zijn strakke glimlach is te zien dat hij haar duidelijk heeft verstaan.

Ze loopt rood aan. ‘O, eh, ik zei dat we alleen nog perzik en pecan hebben.’

‘Hmmm.’ Hij likt zijn onderlip. Dat ziet er belachelijk sexy uit. Alles aan hem is sexy. Daarom heb ik dus zo de pest aan hem. ‘Weet je wat, doe van allebei maar een punt. Dan kunnen mijn date en ik ze delen.’

‘Dat gaan we dus niet doen,’ zeg ik opgewekt, maar Stacy draaft al weg om voor koning Connelly zo’n verrekke punt taart te regelen.

Fuck.

‘Hoor eens, ik geniet er altijd van om jouw team af te kraken, maar ik ben vanavond te moe voor beledigingen aan jouw adres.’ Ik probeer mijn vermoeidheid te onderdrukken, maar je hoort het aan mijn stem. ‘Ik wil naar huis.’

‘Blijf nog even.’ Zijn luchtige, tikje spottende manier van doen maakt plaats voor een serieuzere toon. ‘Ik ben niet voor jou naar

Hastings gereden, maar nu we toch samen aan de koffie gaan...'

'Tegen mijn zin,' zeg ik snel.

'...wil ik iets met je bespreken.'

'O ja?' Ik wil niet nieuwsgierig zijn, maar ik ben het wel. Dat verberg ik door sarcastisch 'Ik sta te popelen om dat te horen' op te merken.

Jake vouwt zijn handen op het tafelblad in elkaar. Hij heeft goede handen. Echt heel erg goed. Ik ben best wel geobsedeerd door mannenhanden. Op te kleine handen knap ik meteen af en voor te grote, vlezige handen ben ik een beetje op mijn hoede. Maar Connelly heeft de handenloterij gewonnen. Zijn vingers zijn lang, maar niet te mager. Zijn handen zijn groot en sterk, maar het zijn geen kolenschoppen. Hij heeft schone nagels, maar twee van zijn knokkels zijn rood en geschaafd, waarschijnlijk door een schermschetsing op het ijs. Ik kan zijn vingertoppen niet zien, maar ik durf te wedden dat er eelt op zit.

Ik vind eelt altijd zo lekker aanvoelen op mijn blote huid, op een tepel...

Jakkes, nee. Ik mag in de nabijheid van deze man niet aan zulke opwindende dingen denken.

'Ik wil dat je uit de buurt van die jongen blijft.' Hij zet zijn woorden kracht bij door zijn tanden te ontbloten, maar je kunt het geen lach noemen. Daar is het te woest voor.

'Van welke jongen?' Maar we weten allebei wie hij bedoelt. Ik kan het aantal spelers van Harvard met wie ik heb gerotzooid op de vingers van één hand tellen.

Ik heb Josh McCarthy een tijdje geleden leren kennen op een feest van Harvard waar Summer me naartoe had gesleept. Toen hij hoorde dat ik de dochter ben van Chad Jensen zat hij eerst ontzettend moeilijk te doen, maar nadat hij zijn fout had ingezien en via social media zijn excuus had aangeboden hebben we een paar keer afgesproken. McCarthy is een leuke, maffe gast en uitermate geschikt als zoenvriendje. Hij woont in Boston, dus er is weinig kans dat hij me overstelpt met aandacht of onaangekondigd bij me voor de deur staat.

Natuurlijk is hij niet voor de lange termijn, en niet alleen omdat mijn vader me dan iets zou aandoen. De waarheid is dat McCarthy me niet echt opwindt. Hij heeft nog nooit van sarcasme gehoord en kan nogal saai zijn als zijn tong niet in mijn mond zit.

‘Ik meen het, Jensen. Ik wil niet dat je met McCarthy blijft rot-zooien.’

‘Jezus, bemoeial, trek die klauwen eens in. Het is niet serieus, hoor.’

‘Niet serieus,’ herhaalt hij. Het is geen vraag, eerder een spot-tende opmerking die duidelijk moet maken dat hij er geen woord van gelooft.

‘Dat zeg ik. Moet ik Siri soms even om een definitie vragen? Niet serieus betekent dat het alleen voor de lol is.’

‘Voor hem is het wel serieus.’

Ik rol met mijn ogen. ‘Zijn probleem, niet dat van mij.’

Toch brengen Jakes woorden me wel een beetje van mijn stuk. *Voor hem is het wel serieus.*

Ik hoop dat hij ongelijk heeft. Ja, McCarthy appt me best vaak, maar ik reageer doorgaans alleen op de sexy berichtjes. Ik antwoord niet eens met ‘LOL’ als hij een link naar een grappig filmpje stuurt, want ik wil hem niet aanmoedigen.

Maar... misschien ben ik minder duidelijk geweest dan ik dacht?

‘Ik ben het zat dat hij smoorverliefd rondloopt.’ Jake schudt overdreven heftig zijn hoofd. ‘Hij heeft het zwaar te pakken en is tijdens de training veel te vaak afgeleid.’

‘Nogmaals, niet mijn probleem.’

‘We zitten midden in de strijd om het kampioenschap en ik weet waar je mee bezig bent. Dit moet ophouden.’

‘Wat moet ophouden?’

‘McCarthy aan het lijntje houden. Zeg tegen hem dat je niks van hem wilt en dat je niet meer met hem afspreekt. Einde verhaal.’

Ik begin overdreven te pruilen. ‘O, wat ben je streng.’

‘Ik ben niet streng.’ Zijn mondhoeken krullen weer om. ‘Maar als je dat opwindend vindt...’

‘Jakkies, ik laat me echt niet door jou vernederen en al helemaal niet in bed.’

Stacy bewijst dat timing niet haar sterkste kant is door op precies dat moment naar onze tafel te lopen.

Ze aarzelt even. Het volgeladen dienblad in haar handen wiebelt vervaarlijk heen en weer. Er tinkelt bestek. Ze duikt naar voren en ik zet me schrap voor een waterval aan hete koffie op mijn gezicht, maar ze weet zich te herstellen voordat de rampspoed toeslaat.

‘Koffie en taart!’ Haar toon is hoog en opgewekt, alsof ze niks heeft gehoord.

‘Dank je, Stacy,’ zegt Jake vriendelijk. ‘Sorry dat mijn date er van alles uitflapt. Nu snap je wel waarom ik me niet vaak met haar in het openbaar vertoon.’

Stacy loopt rood aan van schaamte en gaat er snel vandoor.

‘Je hebt haar een levenslang trauma bezorgd met die vieze fantasieën van je,’ merkt hij op voordat hij op zijn taart aanvalt.

‘Sorry, strenge meester.’

Hij moet halverwege zijn hap zo grinniken dat er een paar kruimels in het rond vliegen en hij pakt een servetje. ‘Zo mag je me in het openbaar niet noemen.’ Er verschijnt een ondeugende blik in die groene ogen. ‘Bewaar dat maar voor later.’

De andere punt taart, zo te zien pecan, staat onaangeroerd voor me. Ik pak in plaats van de taart mijn koffie. Ik heb cafeïne nodig om mijn zintuigen te scherpen. Het is niet prettig om hier samen met Connelly te zitten. Stel dat iemand ons ziet?

‘Of voor McCarthy,’ merk ik op.

‘Nee, dat niet.’ Hij neemt nog een hap taart. ‘Want je kapt ermee, weet je nog?’

Oké, hij moet zich dus niet met mijn seksleven bemoeien, want daar heeft hij niks over te zeggen. ‘Het is niet aan jou om dat te beslissen. Als ik McCarthy wil daten, dan doe ik dat. Als ik dat niet wil, doe ik het niet.’

‘Oké.’ Hij kauwt langzaam en slikt dan. ‘Wil je McCarthy daten?’

‘Nee, zeg.’

‘Mooi, dan zijn we het dus eens.’

Ik pers even mijn lippen op elkaar voordat ik langzaam een slok neem. ‘Hm, ik ben het niet graag met je eens. Misschien verander ik wel van gedachten over dat daten... Misschien moet ik vragen of hij verkering wil. Weet jij waar ik zo’n vriendschapsring kan kopen?’

Jake breekt met zijn vork een stukje van de korst af. ‘Je verandert niet van gedachten. Vijf minuten nadat je hem had versierd had je al genoeg van hem. Ik kan maar twee redenen bedenken waarom je nu nog met hem omgaat: uit verveling of om ons te saboteren.’

‘O ja?’

‘Ja. Je kunt nooit lang ergens je aandacht bij houden. En ik ken McCarthy, dat is een goeie gast. Grappig en aardig, en dat is meteen zijn grote minpunt. Met “aardig” red je het niet bij een vrouw als jij.’

‘Daar gaan we weer, je denkt dat je van alles van me weet.’

‘Ik weet dat je de dochter van Chad Jensen bent. Ik weet dat je elke kans aangrijpt om mijn spelers af te leiden. Ik vermoed dat we over een paar weken tegenover Briar in de finale staan en dat de winnaar van die wedstrijd verzekerd is van een plaats in het landelijke toernooi –’

‘Dat zijn wij dus,’ val ik hem in de rede.

‘Ik wil dat mijn spelers zich op die wedstrijd concentreren, dat ze op scherp staan. Ze zeggen allemaal dat je vader een eerlijke vent is die geen spelletjes speelt en ik had gehoopt dat voor zijn dochter hetzelfde gold.’ Hij maakt een afkeurend geluidje. ‘Maar dat doe je dus wel en die arme McCarthy moet het ontgelden.’

‘Ik speel geen spelletjes,’ zeg ik geërgerd. ‘Af en toe rotzooien we wat met elkaar. Dat is leuk. En in tegenstelling tot wat jij denkt ga ik mijn eigen gang. Mijn beslissingen hebben niks te maken met mijn vader of zijn team.’

‘Nou, die van mij hebben alles met mijn team te maken,’ antwoordt hij scherp. ‘En ik heb besloten dat je ver uit de buurt van mijn spelers moet blijven.’ Hij slikt nog een hap taart door. ‘Jezus, dit is echt lekker. Wil je ook wat?’ Hij steekt me de vork toe.

‘Ik ga nog liever dood dan dat ik die vork in mijn mond neem.’

Hij lacht. ‘Ik wil de pecan proeven. Mag dat?’

Ik kijk hem strak aan. ‘Die heb je zelf besteld.’

‘Wauw, wat ben jij chagrijnig vanavond, lekker ding. Dat zou ik denk ik ook zijn als iemand me liet zitten.’

‘Niemand heeft me laten zitten.’

‘Hoe heet hij en waar woont hij? Moet ik hem een lesje leren?’

Ik knarsetand.

Hij neemt een hap van de onaangeroerde taart die voor me staat. ‘O fuck, deze is nog lekkerder. Mmmm. Ooo, dit is niet te geloven.’

En opeens zit de aanvoerder van Harvard tegenover me te kreuken en te zuchten van genot alsof hij een scène uit *American Pie* naspeelt. Ik probeer onaangedaan te blijven zitten, maar dat ver-raderlijke plekje tussen mijn benen heeft andere ideeën. Dat begint door al die seksgeluiden van Jake Connelly woest te tintelen.

‘Kan ik nu gaan?’ zeg ik grommend. Wacht even, waarom vraag ik om toestemming? Niemand houdt me hier vast. Ik kan niet ontkennen dat ik dit best gemakkelijk vind, maar hij beschuldigde me er zojuist wel van dat ik met een van zijn spelers naar bed ga om de winstkansen van Briar te vergroten.

Ik ben gek op ons team, maar ook weer niet zo gek.

‘Ja hoor, ga je gang. Maar eerst moet je McCarthy even appen dat het uit is.’

‘Sorry, Jakey, jij gaat me niet vertellen wat ik moet doen.’

‘Jawel. McCarthy mag niet worden afgeleid. Dump hem.’

Ik steek koppig mijn kin naar voren. Ja, ik moet Josh het een en ander duidelijk maken. Ik dacht dat hij wel doorhad dat ik het niet serieus bedoelde, maar blijkbaar niet, anders zou zijn aanvoerder niet beweren dat hij ‘smoorverliefd’ is.

Maar ik wil Connelly niet zijn zin geven. Dat gun ik hem niet. Ja, zo kinderachtig ben ik.

‘Je gaat me niet vertellen wat ik moet doen,’ zeg ik weer. Ik schuif een briefje van vijf onder mijn halflege kop. Dat moet genoeg zijn voor de koffie en een fooi voor Stacy en de emotionele stress die ze vanavond mogelijk heeft ervaren. ‘Ik doe met McCarthy wat ik

zelf wil. Misschien bel ik hem straks wel.'

Jake knijpt zijn ogen tot spleetjes. 'Doe je altijd zo moeilijk?'

'Ja.' Ik sta glimlachend op en trek mijn leren jack aan. 'Rijd voorzichtig, Connelly. Ik heb begrepen dat de wegen bij regen erg nat worden.'

Hij grinnikt zachtjes.

Ik rits mijn jack dicht en buig me dan voorover, zodat ik mijn mond vlak naast zijn oor kan houden. 'O, en Jakey?' Ik ben er vrij zeker van dat ik zijn adem hoor stokken. 'Ik zal tijdens de finale een plekje achter de bank van Briar voor je vrijhouden.'

2

Jake

Ik kom rond half tien thuis. Thuis is een etage met twee slaapkamers die ik deel met mijn teamgenoot Brooks Weston en die ik in mijn eentje nooit had kunnen betalen, zelfs niet dankzij dat fijne voorlopige contract dat ik bij de Oilers heb getekend. We zitten op de derde en bovenste verdieping en het is werkelijk niet te geloven: een keuken vol professionele apparatuur, grote erkers, dakramen, een gigantisch balkon aan de achterkant en zelfs een privégarage met plaats voor Brooks' Mercedes.

O, en het kost ons geen cent.

Brooks en ik hebben elkaar een paar weken voor het begin van ons eerste studiejaar leren kennen, tijdens een etentje dat was bedoeld om de jongens van het team alvast aan elkaar voor te stellen. We konden het meteen goed met elkaar vinden en hij vroeg me nog voordat het toetje op tafel kwam of ik zijn huisgenoot wilde worden. Het bleek dat hij nog een slaapkamer overhad in zijn woning in Cambridgeport. Gratis, maakte hij me duidelijk.

Hij had al toestemming gekregen om buiten de campus te wonen. Dat is geen probleem als je de stinkend rijke zoon bent van een oud-student die Harvard maar beter te vriend kan houden omdat zijn schenkingen er niet om liegen. Dankzij de bemoeienis van Brooks' vader hoefde ik evenmin mijn eerste jaar op een studentenflat door te brengen. Geld opent echt heel veel deuren.

Ik maakte eerst nog bezwaar tegen het feit dat ik geen huur hoeft te betalen, want niks in het leven is gratis, maar toen ik Brooks Weston wat beter leerde kennen werd me duidelijk dat voor hem alles dus wel gratis is. Die jongen heeft nog nooit van zijn leven

hoeven werken, hij heeft een gigantisch trustfonds en krijgt alles op een presenteerblaadje aangereikt. Zijn ouders, of een van hun ondergeschikten, hebben dit huis voor hem geregeld en staan erop de huur te betalen. Dus ik kan al drieënhalf jaar van dichtbij meemaken hoe het is om een rijkeluiszootje uit Connecticut te zijn.

Begrijp me niet verkeerd, ik ben geen uitvreter. Ik heb geprobeerd om hem geld te geven, maar Brooks wil er niks van weten en zijn ouders ook niet. Mevrouw Weston reageerde geschokt toen ik er tijdens een van hun bezoeken over begon. 'Jullie hebben al jullie aandacht voor jullie studie nodig!' zei ze streng. 'Dan moet je je niet druk hoeven maken over allerlei rekeningen die moeten worden betaald!'

Toen moest ik wel even een lach onderdrukken, want ik betaal al heel lang rekeningen. Op mijn vijftiende had ik mijn eerste bijbaantje en mijn ouders verwachtten dat ik vanaf dat moment bijdroeg aan de kosten van ons huishouden. Ik betaalde boodschappen, mijn telefoonabo, benzine en de kabeltelevisie.

Ons gezin is niet arm. Mijn vader bouwt bruggen en mijn moeder is kapster, en ik denk dat we ergens tussen arbeiders- en middenklasse in zitten, maar we hebben nooit in het geld gezwommen en daarom is het nogal verontrustend om van heel dichtbij te zien hoe mensen als Brooks leven. Ik heb me iets voorgenoemen: zodra ik in Edmonton zit en al die voordeeltjes geniet die bij een contract als beroeps horen, maak ik de familie Weston een bedrag over dat gelijkstaat aan al die jaren huur.

Ik schop net mijn Timberlands uit als mijn telefoon begint te zoemen. Ik haal hem uit mijn zak en zie dat ik een appje heb van mijn goede vriendin Hazel, met wie ik eerder vanavond in een van Briars chique mensa's ben gaan eten.

Ben je weer veilig thuis?
Het regent als een gek.

Kom net binnen.
Bedankt voor het voer.

Graag gedaan. Zie je zaterdag bij de wedstrijd!

Klinkt goed.

Hazel stuurt nog een paar kus-emoji's. Andere jongens zouden daar misschien iets achter zoeken, maar ik niet. Hazel en ik zijn gewoon vrienden, al sinds we elkaar op de lagere school leerden kennen.

'Yo!' roept Weston vanuit de woonkamer. 'We zitten op je te wachten, man.'

Ik doe mijn natte jack uit. Brooks moeder heeft toen we hier introkken iemand gestuurd die de boel moest inrichten en met allerlei dingen kwam aanzetten waar jongens niet aan denken, zoals kapstokken en schoenenkasten en afdruiptrekken. Blijkbaar zijn mannen qua inrichting al tevreden als er een bed staat waar ze hun ding kunnen doen.

Ik hang mijn spullen op in onze hal en loop naar de woonkamer. Dit huis heeft een open indeling, dus mijn teamgenoten hebben zich verspreid over de woonkamer en de eetkamer. Een paar zitten op de krukken bij onze ontbijtbar in de open keuken.

Ik kijk om me heen. Niet iedereen is er. Daar maak ik geen probleem van, want ik heb nog geen uur geleden gevraagd of ze konden komen. Op weg naar huis vanuit Hastings bleef ik maar piekeren over Brenna's spottende opmerking over de finale en over de afleiding die ze voor McCarthy vormt. En dat leidde als vanzelf tot een opsomming van andere dingen die het team kunnen afleiden. Omdat ik nu eenmaal van de actie ben, heb ik meteen het hele team geappt: 'Teamoverleg, bij mij thuis, nu.'

Er zit bijna twintig man in de kamer en dat betekent dat mijn neus met de geuren van verschillende soorten douchegel en aftershave te kampen krijgt, plus de zweetlucht van de eikels die niet de moeite hebben genomen om te douchen voordat ze hiernaartoe kwamen.

'Hoi,' zeg ik tegen de spelers. 'Bedankt voor jullie komst.'

Er wordt geknikt, hier en daar 'geen punt' gemompeld en instemmend gebromd.

Josh McCarthy is de enige die me niet groet. Hij staat bij de grote bruinleren bank tegen de muur geleund en kijkt ingespannen op zijn telefoon. Zijn lichaamstaal wijst op een zekere frustratie, zijn schouderpijnen zijn gespannen.

Waarschijnlijk houdt Brenna Jensen hem nog altijd aan het lijntje, en dat lijntje zit vast aan zijn lul. Ik probeer mijn ergernis daarover te onderdrukken. Die jongen kan zijn tijd nuttiger besteden. McCarthy is een tweedejaars die er niet slecht uitziet, maar Brenna is veel te hoog gegrepen voor hem. Die chick is hot. Echt, ze is een van de lekkerste vrouwen die ik ooit heb gezien. En ze heeft een grote mond. Iemand moet haar maar eens duidelijk maken dat ze die iets minder vaak moet opentrekken, misschien door haar eens even flink te zoenen... of een pik tussen die rode lippen te stoppen.

O fuck. Die gedachte onderdruk ik meteen. Ja, Brenna is superknip, maar ze is ook een enorme afleiding. Bewijs: McCarthy heeft sinds mijn binnenkomst nog niet eens opgekeken.

Ik schraap mijn keel. Luid. McCarthy en een paar andere jongens die ook met hun telefoon bezig waren draaien hun hoofden in mijn richting. 'Ik zal het kort houden,' zeg ik tegen iedereen.

'Graag,' zegt Brooks, die op de bank zit, op lijzige toon. Hij heeft alleen een zwarte trainingsbroek aan. 'Ik lag net lekker een wijf te verwennen.'

Ik rol met mijn ogen. Natuurlijk lag Brooks te naaien. Dat ligt hij altijd. Al kan ik daar niet bepaald iets van zeggen, want voor mij komen ook de nodige dames langs. Ik heb met onze onderburen te doen, die horen voortdurend al die voetstappen op de trap. Ze mogen blij zijn dat we niet zo vaak een feestje geven. Een feestje geven is niet slim, want wie zit er nu op te wachten dat zijn huis wordt gesloopt? Daar heb je dispuutshuizen voor.

'Moet je dat horen,' zegt Dimitri. Hij is onze beste verdediger. 'Ik lag ook in bed, dat geef ik toe, maar ik lag te maffen. Ik ben kapot.'

‘Dat zijn we allemaal,’ bemoeit Heath, een derdejaars die linksvoor speelt, zich ermee.

‘Ja, D, welkom bij de club,’ zegt Coby, een van onze vierdejaars, spottend.

Ik loop door de kamer naar de keuken om een flesje water te pakken. Ja, ik snap wat ze bedoelen. De afgelopen maand was afzien. De competitie is in volle gang en dat betekent een maand lang alleen maar wedstrijden waarin we alles moeten geven. De ploegen die bovenaan eindigen, gaan automatisch door naar het nationale kampioenschap, maar als ons dat niet lukt, kunnen we altijd nog de finale van onze regio halen. Er staat dit seizoen dus heel veel op het spel.

‘Ja,’ beaam ik, terwijl ik mijn flesje opendraai. ‘We zijn moe. Ik kan tijdens college amper mijn ogen openhouden. Mijn lijf is één grote blauwe plek. Ik kan alleen maar aan die play-offs denken. Elke avond lig ik in bed strategieën door te nemen.’ Langzaam neem ik een slok. ‘Maar we zijn hier nu eenmaal aan begonnen en de beloning ligt bijna binnen handbereik. De komende wedstrijd tegen Princeton wordt de zwaarste van dit seizoen.’

‘Ik maak me geen zorgen over Princeton.’ Coby lacht arrogant. ‘We hebben ze dit jaar al een keer verslagen.’

‘Dat was aan het begin van het seizoen,’ merk ik op. ‘Intussen zijn ze veel beter in vorm. Ze hebben Union in de kwartfinale compleet van het ijs gespeeld.’

‘Ja, en?’ Coby haalt zijn schouders op. ‘Dat hebben wij in onze kwartfinale ook gedaan.’

Dat is waar. Onze wedstrijd van vorig weekend was een van de beste prestaties die we ooit hebben geleverd. Maar dit is de halve finale. Nu wordt het serieus.

‘Het gaat niet meer om twee van de drie,’ breng ik de jongens in herinnering. ‘Er valt nu een team af. Als we verliezen liggen we eruit.’

‘Na zo’n goed seizoen?’ zegt Dimitri. ‘Zelfs als we de regionale finale niet halen selecteren ze ons geheid voor het nationale kampioenschap.’

‘Durf je daar al van uit te gaan voordat het seizoen voorbij is?’ vraag ik. ‘Heb je niet liever zekerheid?’

‘Jawel, maar –’

‘Niks te maren,’ val ik hem in de rede. ‘Ik ga er niet van uit dat de selectie nu al rond is, niet nu er nog de nodige wedstrijden te gaan zijn. Ik ga er wél van uit dat we Princeton dit weekend compleet inmaken. Afsproken?’

‘Ja, baas,’ mompelt Dimitri.

‘Ja, baas,’ herhalen een paar van de jongere spelers.

‘Ik heb toch gezegd dat jullie me geen baas moeten noemen?’

‘Wat moeten we dan zeggen? Jezus?’ Brooks trekt een onschuldig gezicht.

‘Nee, dat al helemaal niet. Ik wil gewoon dat jullie winnen. Dat wij winnen.’ En we zijn er zo dichtbij dat ik de overwinning bijna kan proeven.

Het is al... Fuck, ik weet niet eens hoeveel jaar geleden Harvard voor het laatst kampioen is geworden. Niet in mijn tijd, dat is wel duidelijk.

‘Wanneer waren we voor het laatst kampioen?’ vraag ik aan Aldrick, die alle statistieken uit zijn hoofd kent. Die gast is een wandelende encyclopedie en kent zelfs de onbeduidendste feitjes uit de geschiedenis van onze sport.

‘1989,’ antwoordt hij meteen.

‘89,’ herhaal ik. ‘Dus we mochten onszelf dertig jaar geleden voor het laatst nationaal kampioen noemen. Minder belangrijke wedstrijden tellen niet. Regionale overwinningen tellen niet. We gaan voor de echte hoofdprijs.’

Ik kijk nogmaals de kamer rond. Tot mijn ergernis zit McCarthy weer op zijn telefoon te kijken en dat doet hij niet eens stiekem.

‘Echt, weten jullie wel wat ze met mijn pik aan het doen was toen ik dat appje over dit overleg kreeg?’ zegt Brooks klaaglijk. ‘Er kwam chocoladesaus bij te pas.’

Een paar jongens joelen.

‘En jij komt aanzetten met de speech uit *Miracle*? Het is duidelijk, hoor,’ gaat Brooks verder. ‘We moeten winnen.’

‘Ja, klopt. En we moeten dus niet worden afgeleid.’ Ik kijk Brooks even doordringend aan voordat ik hetzelfde bij McCarthy doe.

De tweedejaars schrikt zichtbaar. ‘Wat?’

‘Jij dus ook niet.’ Ik kijk hem strak aan. ‘Geen gerotzooi meer met de dochter van Chad Jensen.’

Hij trekt een verslagen gezicht. Ik voel me niet schuldig omdat ik aan iedereen die het nog niet wist heb verraden dat McCarthy het met Brenna doet, want ik ben er vrij zeker van dat het algemeen bekend is. Hij loopt er nogal mee te koop. Niet dat hij meedoet met ranzige kleedkamerpraat, maar hij zegt wel voortdurend dat ze zo mooi is.

‘Hoor eens, ik ga jullie niet vertellen wat jullie met je lul moeten doen, maar het moet toch lukken om hem de komende paar weken in je broek te houden.’

‘Dus we mogen helemaal niks?’ vraagt Jonah, een derdejaars, ontzet. ‘Want als je dat bedoelt, stel ik voor dat jij mijn vriendin belt om dat haar te vertellen.’

‘Veel succes, aanvoerder. Vi lust er wel pap van,’ zegt Heath grinnikend. Jonah en Vi zijn al eeuwen een stel.

‘En wacht eens even, heb jij laatst niet zelf in de kroeg die lekkere rooie versierd?’ wil Coby weten. ‘Zo te horen hou je je zelf niet aan je eigen regels.’

‘Als de vos de passie preekt, boer pas op je ganzen,’ zegt Brooks plechtig.

Ik onderdruk een zucht en steek mijn hand op om iedereen tot stilte te manen. ‘Ik zeg niet dat jullie niks leuks met een meisje mogen doen, ik zeg alleen maar dat ze niet al je aandacht mag opeisen. Als je denkt dat een scharrel je te veel afleidt, laat het dan. Jonah, jij en Vi gaan als konijnen tekeer, maar je prestaties hebben er nooit onder geleden. Dus wat mij betreft blijven jullie als konijnen tekeergaan. Maar jij,’ vervolg ik met weer een strenge blik op McCarthy, ‘jij bent de hele week al geen zak waard tijdens de training.’

‘Dat is niet waar,’ werpt hij tegen.

Johansson, onze keeper, bemoeit zich er ook mee. ‘Toen we van-

morgen schoten op doel oefenden, ging er niet eentje in.'

McCarthy is compleet verbluft. 'Jij hebt al mijn schoten tegenhouden! Kan ik er wat aan doen dat jij zo'n goede goalie bent?'

'Je bent na Jake degene die het vaakst scoort,' antwoordt Johanson schouderophalend. 'Er hadden er echt een paar in gemeeten.'

'Wat heeft Brenna ermee te maken dat ik mijn dag niet had? Ik... ' Hij valt opeens stil en kijkt naar zijn hand. Ik vermoed omdat zijn telefoon aangeeft dat er een berichtje voor hem is.

'Jezus, daaruit blijkt dus wel dat Connelly gelijk heeft,' zegt een forward die Potts heet kwaad tegen McCarthy. 'Stop dat ding weg. Ik ben vast niet de enige hier die naar huis wil om een biertje open te trekken, dus kunnen we afronden?'

Ik draai mijn hoofd met een ruk zijn kant op. 'Nu we het toch over bier hebben: Bray en jij gaan tot nader order niet meer naar dispuutsfeesten.'

'Kom op, Connelly,' protesteert Will Bray.

'Bierpongen is leuk, dat snap ik heel goed, maar jullie moeten nuchter blijven. Jezus, Potts, je begint een bierbuik te krijgen.'

Iedereen in de kamer kijkt meteen naar zijn buik. Die gaat op dit moment schuil onder een dikke Harvard-hoody, maar ik zie die gast elke dag in de kleedkamer. Ik weet wat eronder zit.

Brooks maakt een afkeurend geluidje in mijn richting. 'Ben je Potts nou aan het bodyshamen?'

Ik kijk mijn huisgenoot kwaad aan. 'Nee, ik wijs hem er alleen maar op dat hij door al die potjes bierpong niet meer de snelste is.'

'Dat is waar,' zegt Potts somber. 'Ik speel ruk.'

Iemand snuift hoorbaar.

'Niet waar,' zeg ik geruststellend, 'maar het kan geen kwaad om het bier een paar weken te laten staan. En jij,' vervolg ik met een blik op Weston, 'mag ook aan onthouding gaan doen.'

'Vergeet het maar. Van seks word ik alleen maar scherper.'

Ik rol met mijn ogen. Dat doe ik vrij vaak als Brooks in de buurt is. 'Ik heb het niet over seks. Ik heb het over feestartikelen.'

Meteen klemt hij zijn kaken op elkaar. Hij weet precies wat ik bedoel, en de rest van het team ook. Het is geen groot geheim dat

Brooks op feestjes nogal eens naar drugs grijpt. Een jointje hier, een lijntje daar. Hij past wel op met wat hij doet en wanneer, en het is denk ik een voordeel dat coke binnen achtenveertig uur uit je bloed is.

Dat wil niet zeggen dat ik zulk gedrag tolereer, maar het heeft geen zin om tegen Brooks te zeggen wat hij wel en niet mag doen. Je kunt net zo goed tegen een muur praten. Toen ik een keer dreigde om het aan de coach te vertellen zei hij dat ik moest doen wat ik niet laten kon. Hij ijshockeyt voor de lol, niet omdat hij helemaal weg is van die sport en graag beroeps wil worden. Hij zou het zonder aarzelen opgeven en dreigementen werken niet bij iemand die niet bang is om iets te verliezen.

Hij is niet de eerste die drugs gebruikt en hij zal ook niet de laatste zijn, maar bij hem is het puur voor de gein en hij doet het nooit vlak voor een wedstrijd. Maar na de wedstrijd? Dan gaan alle remmen los.

‘Je weet wat er gebeurt als ze je betrappen of als je plasje niet schoon is. Dus gefeliciteerd, je blijft tot na het toernooi officieel clean,’ deel ik hem mede. ‘Duidelijk?’

Na een lange, gespannen stilte gaat zijn hoofd omhoog en knikt hij. ‘Duidelijk.’

‘Mooi.’ Ik kijk naar de anderen. ‘Laten we ons concentreren op het verslaan van Princeton dit weekend. Al het andere komt op de tweede plaats.’

Coby lacht spottend naar me. ‘En wat geef jij op, als aanvoerder?’

Ik frons. ‘Hoe bedoel je?’

‘Jij vroeg om overleg met het team. Je hebt die arme McCarthy net verteld dat hij zijn lul in zijn broek moet houden, je pakt Weston zijn feestartikelen af en je berooft Potts en Bray van hun kans om bierponggkampioen te worden. Maar wat ga jij opgeven?’

Er valt een gespannen stilte in de kamer.

Heel even kan ik geen woord uitbrengen. Meent hij dat nou? Ik scoor elke wedstrijd minstens één goal. Als anderen scoren, is dat doorgaans dankzij een assist van mij. Ik ben de snelste schaatser van de oostkust en ik ben een verdomd goeie aanvoerder.